היה שלו ושל ע"ז גירוז מחצה על מחצה

אבניו ועציו ועפריו מממאים כשרץ שנאמר

ישקץ תשקצנו וגו' רבי עקיבא אומר כנדה

שנאמר בתזרם כמו דוה מה נדה מממאה

במשא אף ע"ז מטמאה במשא אמר רבה

תזרם דאמר קרא נכרינהו מינך כזר צא תאמר לו הכנם אל תאמר לו ואמר רבה במשא

דכ"ע לא פליגי דמטמאה דהא אתקש לנדה

כי פליגי באבן מסמא רבי עקיבא סבר כנדה

מה נדה משמאה באבן מסמא אף ע"ז משמאה

באבן מסמא ורבנן סברי כשרץ מה שרץ לא

מטמא באבן מסמא אף ע"ו לא מטמאה

באבן מסמא ולר' עקיבא למאי הלכתא איתקש

לשרץ למשמשי' ולרבגן למאי הלכתא

איתקש לנדה למשא ולוקשה רחמנא לנבלה

אין הכי נמי אלא מה נדה אינה לאברין יאף

ע"ז אינה לאברין ואלא הא דבעי רב חמא

בר גוריא ע"ז ישנה לאברין או אינה לאברין

תיפשום ליה מהא דלרבגן אינה לאברין רב

חמא בר גוריא אליבא דרבי עקיבא בעי לה

ור"א אמר באבן מסמא דכ"ע לא פליגי יודלא

מטמאה כי פליגי במשא רבי עקיבא סבר

כנדה מה נדה משמאה במשא אף ע"ז משמא'

במשא ורבגן יסברי כשרץ מה שרץ לא

מטמאה במשא אף ע"ז לא מטמאה במשא

ור"ע למאי הלכתא איתקש לשרץ למשמשי'

ורבנן למאי הלכתא איתקש לנדה מה

נדה אינה לאברים אף ע"ז אינה לאברים

ורבי

לשרץ כי פליגי כצ"ל רש"ל וע

[ל"ל לאבן מסמא. רש"ל], ג) ווע"ע תוס׳ ע"ו מו: ד"ה

אבניון, ד) דאמר הרא ל"ל

נכרינהו כצ"ל רש"ל ומ"כ דלפני נכרינהו כנ"ל רש"ל ומ"ל דנפני מוס' לא היה כתוב האי מימרא דרבה ולכך לא מרשי' מוס' לעיל ואמר רבה, ה) שלריכה שימה והשתא א"ש הא דמייתי בפרק והשתא א"ש הא דמייתי בפרק

בתרא דנדה והיתית אבו כו'.

תורה אור השלם

וֹ וְלֹא תָבִיא תוֹעַבָה אֶל בֵּיתָרְּ וְהָיִיתִ דֵּרֶם בְּמֹהוּ שַׁפַּץ תְשַׁקְצָנוּ וְתַעֵב תְתַעֲבָנוּ כִּי

וטמאתם את צפוי פסילי

חרם הוא:

דברים ז כו

ב א מיי׳ פ״ח מהלכות משכב ב א מייי פייח מהככות משכב ומושב הלייד: ג ב מייי פייו מהלכות שאר אבות הטומאות הלכה ג: ד ג שם הלכה ב:

מוסף רש"י

היה שלו ושל ע"ז. שמקום עובי הכותל חליו שלו (ע"ז מו.). נידוז מחצה על מחצה. אומו מנק שנ עדו מיט עונה כי בכניסת ארבע אמות אבל חלקו עולה לו, שאם היה עביו שתי אמות מונה האמה שלו וכונס עוד ג' אמות לתוך שלו (שם). אבניו ועציו ועפריו, של אותו אבניו ועציו ועפוריו. של קותו כותל (שם). מטמאים כשרץ. אפילו חלקו, לפי שאין ברירה. שרן אין מטמא במשא (שם). שקץ תשקצנו. שקן לשון שרן

מוסף תוספות א. לא קשיא. מוס׳ הלח״ט. ב. ואח״כ בנאה. מכ״ן. ג. אליבא דרבה דאמרי ע״ן. מטאה במשא. מוס׳ הלח״ט. ד. קאמרי ע״ז. מוס׳ הרל״ש.ה. אהני. מוס׳ הרל״ש. 1. לית להו הא מסקנא אלא. תוס׳ להו הא מסקנא אלא. מוס? הלח"ש, T. א"כ איכא למפרך כדפרכינן בסוף שמעתין. מוס' הלח"ש. ח. אליבא דרבה. מוס' הלח"ש. U. אי דרבה. מומי הכלוש. D. אי לקולא מקיש במשא נמי לא תטמא ואי לחומרא מקיש תטמא בכעדשה. מומי הכלוש. י. [ו]גירסא זו היתה כתובה בכל הספרים ומחקוה לפי שלא דדעו לפרש מה בא להשמיענו. ור״ת אומר דצריך לגורסה וכו׳ והכי פירושו תזרם דאמר קרא ליבדרינהו מינך כזר. תוס׳ הרא"ש. יא. דקרא. תוס׳ הרא"ש, יב. כזר ולומר לה הכליים. "ב. כזר דלומר לה צא. מוס' הכליים. להחמיר והכנס אל תאמר לו להקל. ליעניים. "ג. ור' אלעזר אליבא דר' עקיבא אהני האי קרא דתורם לטמויי במשא אבל לא מסתבר ליה אבל לא מסתבר ליה . אבל לא מסתבר ליה לאחמורי כולי האי לטמויי לאחמורי כולי האי לטמויי באבן מסמא. תוס' הלח"ע, 'T. הכלים טמאין, ואע"פ שאין הזב ולא האבן שהוא שאין הזוב וינא האבן שהוא שאין הזוב וימש שאין הזוב להליך, טוד. טמא, דמשמע דכל מה שתחתיו טמא ואף לכל"ן, טוד. טמא ווינג בו. שיטה למר"ן, טוד. נמון אם יהיה כלי להכ"ן, טוד. מבון אם יהיה כלי או כסות על ראשו, והכי דרשיי לי התם וכני וכל דרשיי. דרשי, לי, התם וכר וכל אשר יהיה על ראשו ותחתיו הזב יטמא והילכך לעליונו נדרש, ולא למשכבו. שיטה להר"ן, יו. כל הכלים נמי. מוס', הכליש, יוו. [ד]בקרא נמה", הכלים הכלים נמי. מוס' הלח"ש, יח. [ד]בקרא דכל אשר יהיה תחתיו לא כתיב משכב ומושב. רמכ"ן, ים. כיון שהיא על גבי יתדות. מוס' הלח"ש. כ. שהיא כבידה וגדולה כדמייתי עלה קרא בפ' בתרא דנדה והתיית אבן חדא ושומת על פום גובא. מוס' הלח"ע. Cא. [ד]אם חדושא של אבן מפני שאינה נוגעת בכלים, אפילו כל דבר שהוא תלוי במי. שיטה להר"ן. במי. שיטה להר"ן. בב. [ר]נתונה ע"ג כרים וכסתות והן משכבות ומושבות ואינה תלויה ע"ג יתדות אלא היא מונחת עליהז ורא הזר וישר עליה. למשמשיה מולן דמשמשין לא מטמו במשא כמו ע"ז עלמה דלקמן קאמר רב אשי אליבא דרבה משמשין בין הן שהסיטו אחרים בין אחרים עליהן ובא זהב וישב עליה. קיטה להר״ן. כג. והשתא אתי שפיר דמייתי בפ׳ בתרא. תוס׳ נדס נה. וכעי״ז הגיה שהסיטו אותן טהורין ונראה לר"י דאי לאו דאיתקש משמשין לשרך לא הוה מטמינן להו כלל ורבנן דמטמו למשמשיה מדכתיב שקך משקלנו כי חרם הוא משמע כל דבר שהוא חרם פירש שאסור בהנאה הוי כשרץ ומשמשין^{מט} אסור בהנאה ובזה לא יחיישב פי' הרש״ל. כד. שצריכה שימה הקונטרס דמכי חרם הוא לא משמע למעוטי משמשין דלא מטמו במשא דאין שום יתור לכך אבל הא דמשמשיה טמא משתמע שפיר: ולוקשה רחמנא דנבדה. אמאי דהוקשה למת ליכא למיפרך דלוקש לנבלה דהא איצטריך למת לכדדרשינן בנגמר הדין ובקונטי הרק"י, LI. שצריכה שימה ואתויי לפי שאינה קלה לטלטל. חוס' נדה נה. (וכעי") הניה מרכ"ל,) הדינו חידושא של אבן מוסמא וכו' שלא ניכרת ישיבתו שהרי אינו מכביד כלום שכבר היתה מכביד כלום שכבר היתה פי׳ דהכי פריך ולוקשה לנבלה משום דאו לא הוה לריך לאקושה לשרץ: ורבי אדעור אמר בו'. פי׳ רבינו שמואל דבמילתיה דר׳ אלעזר ל"ג ור"ע למאי הלכתא איתקש לשרך למשמשיהי דהא איצטריך למעוטה מאבן מסמא כדאמר דכ"ע לא פליגי דלא מטמא באבן מסמא דהא אימקש לשרך א ויש ספרים דל"ג דהא אימקש לשרך ולפי זה מליגן למימר דטעמא דר' אלעזר דכ"ע לא פליגי דלא מטמא באבן האבן כבדה כל כך שלא הוסיפה כלום בענין ישיבתו. שיטה להר"ן. ואפילו הכי מסמא לאו משום דאיתקש לשרץ אלא בלא שום יתור לא מחמרינן כולי האי לטמאות באבן מסמא ולפי זה גרסי׳ שפיר ור״ע למאי הלכתא הוסיפה כלום בענין ישיבתו. שיטה להר"ן. ואפילו הכי מטמא כלים הראויין לטמא כו׳ והא דפריך בתר הכי ולוקשה רחמנא לנבלה לא פריך לוקשה לנבלה ותו לא לריך לאקושה לשרץ דהשתא נמי לא לריך לאקושי משום הכי לשרץ אלא הכי פריך דהוה ליה טפי לאקושה לנבלה דדמיא ממש לנבלה אבל לנדה לא דמיא^{וג} דנדה מטמאה באבן מסמא משא"כ בע"ז:

. שתחתיה

משכב ומושב

אבביר ועציו ועפריו משמאים בשרץ. ואפי׳ למ״ד בפ״ג דמסכת ע"ו (דף מא:) ע"ו שנשתברה מאליה מותרתא הא מוקי לה בירושלמי כגון שהשתחוה לכל אבן ואבן ולכל עך ועך ולכל עפר ועפרב דהוי ע"ז שלימהΩ: אמר רבה במשא ב"ע לא פליגי

דמממאה דהא איתקש לנדה. קשה לר"ת מ"ט דרבנן אי אית להו הא דאמר בסוף שמעתין (דף פג:) טומאה דע"ז דרבנן היא ולקולא מקשינן א״כ אמאי דמטמאה במשא נימא דהיקישא דנדה האינה לאיברים והיקישא דשרן דלא מטמאה במשא ואיר סברי רבנן דלחומרא מקשינן ד אימא אהני היקשא דנדה לטמויי באבן מסמא ודשרך לטמויי בכעדשה ולר׳ עקיבא נמיח אי לחומרא מקיש אמאי אינטריך למימר דהיקישא דשרן למשמשיה לימא לטמויי בכעדשה ואי לקולא מקיש לא תטמא אפילו במשא והיקישא דנדה דאינה לאברים והיקישה דשרן דלה מטמה במשה וכן לר׳ חלעזר חליבח דר׳ עהיבחיי ונראה לר"ת דגרסי׳ לעיל בספרים אמר רבה תורם דאמר די קרא נכרינהו מינך כזר לא תאמר לו הכנס אל תאמר לו' פירוש כיון דכתיב כבר ברישחיא וטמחתם חת לפוי פסילי כספך וגו' ל"ל תו למימר תזרם כמו דוה אלא לומר שמאד יש להרחיקיב ואתא למימר אע"ג דשאר קראי נדרשות לקולא משום דטומאת ע"ז דרבנן מנדה ילפינן לחומרא מש"ה קאמר רבה לכ"ע מטמא במשא דאית להו דרשא דתזרם ולרבנן נמי הוית מטמא באבן מסמא כנדה אי לאו דממעטין

מדאיתקש לשרן"ג: באבן מסמא. פי׳ נקונטרס אנן מונחת על גבי יחידות ונדה יושבת עליה וכלים תחת האבן™ וטמא

מוכל אשר יהיה תחתיו^{טו} וקשה דבת"כ מפיק אבן מסמא מוכל המשכב וקרא דכל אשר יהיה תחתיו מוקמינן בפרק בנות כותים (נדה לב:) לעליונו של זב™ ובת״כ מוקי לה במרכב ועוד דאי מוכל אשר יהיה תחתיו לפקא א״כ™ אפי׳ כלים שאין ראוי למשכב ומושב™ ובת״כ מוכח בהדיא דכלים שאין ראויין למשכב ומושב אין להם אפי׳ טומאה קלה ועוד'ש אמאי נקט אבן־ אפי׳ דף ע"ג יחידות נמיבא ומפרש ר"ת דאבן מסמא היינו אבן גדולה שהיא כבידה בב ואין הכלים מרגישים כובד הוב והנדה מחמת כובד האבן ומסמא היינו משא גדולה 🔊 שלריכה שימה בגכדכתיב והיתית אבן חדא ושמת על פום מגובאבד אךבה קשה דבת״כ מרבה אבן מסמא מוכל המשכב משמע דמרבה מטעם משכב ומושב ובכל הש״ם משמע דהוי מטעם משא דבמתני׳ קרי ליה משא⊂ו ובפ׳ בתרא דנדה (דף סט:) תנן הזב והזבה ה מטמאין במשא ומפרש בגמרא מאי משא אבן מסמא ובריש דם הנדה [נדה נה.] ממעט מדוה מאבן מסמא אוהנושא אוסםכח ובחוספחא דכלים חניא אין טומאה לכלי חרס אלא מאוירו ובהיסט הזב ע"ג אבן מסמא והיסט [היינו] משא כדאמר בהעור והרוטב (סולין דף קכד:) אטו נושא לאו היסט הוא משמע ע"ג אבן מסמא שהכלים ע"ג האבן דלא שייך כלל למשכב ומושב ועודכים דמדרס כלי חרס טהור וי"ל^ד דהא דמרבה במ"כ אבן מסמא מטעם משכב ומושב היינו כשהזב ע"ג האבן והכלים^{דא} תחתיה^{דב} אבל ^{דג}כשיד הטהור או רגלו תחת האבן הוי מטעם משא לדשהטהור נושא את הטמא או כשאלבעו של זב תחת האבן והכלים עליה טמא מטעם היסט דהיינו משא הוב לה והיינו היסיט הוב ע"ג אבן מסמא דתוספתא^{דו} וא"ת בריש דם הנדה (נדה דף נד:) דממעט דם הנדה ממשכב ומושב מהיא יושבת מאי פריך תו אי מה היא מטמאה באבן מסמא אף מדוה נמי מטמאה באבן מסמא כיון דכבר מיעט מאשר היא יושבת מדוה ממשכב ומושב היכי סלקא דעתך תו למימר דמטמא באבן מסמא ואור"י דאבן מסמא נפקא לה משום דרשה דלא מטמא אלא אוכלין ומשקין להכי איצטריך התם למעוטי מדוה אף מאבן מסמא שהיא טומאה קלה: ורבגן שברי בשרץ בו'. וא"ת אמאי אינטריך שרץ למעוטי אבן מסמא מיפוק יאנט במושוםי מחים מו מוכן מסמו שהים שומחם קוסיין בבן שבור בשרך בין דו אמן מממר היפלין שרך מופוסי מכן מפמח מכן ליה מדליתקש למת (לקמן דף פג:) וי"ל דכיון דגלי לן קרא^{רן} דנכרינהו מינך כזר דאית לן לאקשויי לנדה לחומרא לא הוה ממעטי ממת אבן מסמח בע"ז כיון דאיצטריך היקישא דמת לשיעור^{רון} כזית א"נ ד"לכדאמר בפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מו) מה ע"ז במחובר לא מיתסרא אף קבר במחובר לא מיתסר ליה הא איצטריך לאפוקים שלא אך קבר במחובר לא מיתסר: ולרבר עקיבא למאי הלכתא איתקש לשרץ כן". מימה לר"י מאי קמיבעיא ליה הא איצטריך לאפוקים שלא יטמא באהל המת מאדמנדה דילמא לא ילפינן שום קולא דהא בעי רב חמא בר גוריא בסמוך מב אי ישנה לאברים מג אנש"ג דנדה אינה לאברים ויש לומרייד דלענין דליכא בע"ז חומרא דמת שפיר ילפינן מנדה ואט"ג דהיקישא דנדה לחומרא קולא נמי אית לן למילף והא דמספקא ליה לענין אברים משום דלא דמי דאברי נדה אין אדם יכול להחזירם ואברי ע"ז מיהא אומן יכול להחזירם א"ג הא דקאמר למאי הלכתא וכן הא דקא משני למשמשין היינו מהאמ"ל דילפינן קולא מנדהמו: למשמשיה. פירש בקונטרס שאין כלים המשמשין לע"ז מטמאין לא במשא ולא באבן מסמא משמע דאי לאו דאימקש לשרך הוו מטמי כע"זו האבן מסמא ומימה דלרבנן דהיקישא דשרך לא אחא

> כאלו יושב ממש עליהן. תוס׳ כאלו יושב ממש עליהן, מוס? הלח"ט. כה אם זו בלבד אבן מוסמא. שיטה להר"ץ, כה כדתנן מנין לע"ז שמטמאה במשא ומוקמיי לה באבן מוסמא וכו' ומדקרי לאבן מוסמא משא משמע דמשום משא היא מטמאה. ממנ"ץ, כה והגדה והיולדת והמצורע שמתו. כמנ"ץ, כה. אלמא דאבן מסמא מטמא מדין משא. תוס׳ הלח"ט. כו'. [ד]מדין משכב ומושב אין טומאה לכלי חרש כל עיקר כדאמרינן לקמן (פד.). ח"י ה"ץ, כ", ד. דתרי גווני אבן מסמא הם. תוס׳ הלח"ט, לא. הראוי למשכב ומושב. תוס׳ הלח"ט. לב. והאבן גדולה כ"כ שאינו מכביד כלום על המשכבות, אבן מטמא הם. עוף אלטים, לאה הוא היי למשכב ומושבות. ליטניאל, לג. הכא ובמס' נדה מיירי. מוס' הלא"ט, לT. דנראה. מוס' הרא המירי. מוס' הלא"ט, לT. דנראה. מוס' הנה גוררת הכתוב שהן טמאים כדין משכבות ומושבות. ליטניאל, לג. הכא ובמס' נדה מיירי. מוס' הלא"ט, לT. בתום בפרץ קמא דמסכת כלים למעלה מהם מרכב שהוא מטמא תחת אבן מסמא כגון שהמרכב היה תחת האבן וישב הטהור עליה, אלמא אם המרכב תחת האבן מסמא הכלים שעל גבי האבן טמאים. מוס' הלא"ט, לT. מוס'? נוס' אוסיף: וכגון שהנרבך דוחק אצבעו של זב דאי לאו הכי הוי כאילו היה אויר בין אצבעו לנדבך דאין

היה שלו ושל ע"ו. שהיה חלי מקום הכותל של ע"ו: נדון מחלה על מחלה. המחלה שלו נחשבת בארבע אמות של כניסה לפי שחייבוהו חכמים להרחיקו משלו ארבע אמות וליכנס כולו בתוך שלו: שקד סשקלנו. לשון שקך כשרך שאינו מטמא במשא: נדה מטמאה במשא.

אדם הנושאה דאיתקש לוב והדוה בנדתה והזב את זובו וגו' (ויקרא טו) וזב מטמא במשא דכתיב (שם) וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד הערב והנושה הותם וגו' הף הוב במשמע אותם: באבן מסמא. אבו ששמוה על גבי יתידות וכלים תחתיה כדכתיב (דניאל ו) והיתית אבן חדא ושמת על פום גובא ונדה או זב יושבין עליה אע"פ שלא הכבידו על הכלים טמאים הכלים דכתיב כל חשר יהיה תחתיו: למשמשין. שחין הכלים המשמשין מטמאים לא במשא ולה בחבן מסמה: נמשה. הבל לה לאבן מסמא דלהכי אהני היקשא דשרן: ולוקשה לנכלה. דחית בה משח ולית בה אבן מסמא והכי עדיף דתו לא לריך לאקושה לשרץ למעוטי מאבן מסמא: אינה לאברים. אם נחתך אבר ממנה מטמה במשה ובההל משום תורת אבר מן החי אבל לא משום תורת אבר מן הנדה ונפקא מינה דלא מטמח בחבן מסמח: חף ע"ו חינה לאברים. כגון ע"ז של חוליות אבר אבר ממנה אינו מטמא כלל משום ע"ז: דבעי רב חמא. לקמן (דף פג:): אליכא דרכי עקיבא בעי לה. דאקשה לנדה ט (למשא) מי אמרינן להא נמי איתקש או דילמא לחומרא מקשינן לקולה לה מקשינן: דלה מטמחה. דהא איתקש לשרץ ובשרץ . כתיב מגע ולא כתיב :650

למשמשיה. תירולה היה:

רב נסים גאון , פרק תשיעי רבי עקיבא כי פליגי באבן מסמא כו׳.

עיקר דילה בתורת כהנים

לעזי רש"י

פדיימבר"א [פרימבר"א].

ללחוץ, להתאמץ.

עיקו היות בונחת כונים והיושב על הכלי אשר ישב עליו הזב, אין לי אלא בזמן שהוא יושב עליו ונוגע בו, מנין לעשרה מושבות זה על גבי זה ואפילו על גבי ל) אבן , מסמא ת״ל והיושב. וכיוצא בו אמרו בנדה ובועלה יכול בו אמוז בנויז ובועלה יכול היא והוא לא יטמאו טומאה חמורה כו', ומנין לעשרה מושבות זה על גבי זה ואפילו על אבז מסמא. תל' לומ' וכל לל אבן מטמא, וגל לומ וכל המשכב. ובמסכת נדה בפרק דם הנידה (דף נה) אמרו, או מה היא מטמאה באבן מסמא אף דמה נמי מטמא באבן מסמא, . אמר קרא וויקרא מון אתם, אתם מיעוטא הוא. ובתחלת חותתי מהרות אמרו זור הזר ורביעית מן המת ודם נדה כיוצא במרכב, חומר במרכב מבהן, וחומר בהן מבמרכב, שהן שוה מגען למשאן לטמא אדם ולטמא בגדים, מה שאין שהמרכב תחת אבן מסמא, מה שאין כן בהן. ובמשנה נמי בתחילת הסדר יש כזה העניין. בחדיקודיוסוד שבחדיקניק. ובפרק תינוקת (דף 100 שנינו, הזב והנדה והזבה והיולדת והמצורע שמתו, מטמאין במשא עד שימוק הבשר. . ובתלמוד אמרו מאי במשא ובות מוד אמוד מאי במשא [אילימא במשא] ממש, אטר כל מת מי לא מטמא במשא, אלא מה במשא באבן מסמא דכתים (ויקרא יא) והיתית אבן חדא ושומת על פום גובא. מה יוו ארשומות על פוס גובא. מור שרץ לא מטמא באבן מסמא אף ע"ז לא מטמא באבן מסמא. ודע שהשרץ הזכיר בו הכתוב נגיעה, כדכתיב

א) עיין ערוך ערך אבן מסמא.

ונוגע בנבלתם, ומפרשי ליה

רבנן במגע הן מטמאין ואינן מטמאין במשא. והואיל ואינו

מטמא אלא בנגיעה בלבד, מטמא שלא בנגיעה בלבד, כמו כן אינו מטמא על גבי אבן מסמא, שהרי לא נגע.

רבינו חננאל

ובהא איפליגו רבה ור' אלעזר אליבא דר׳ עקיבא ורבנן, רבה אליבא דר׳ עקיבא ורבנן, רבה סבר דלרבנן לא מטמיא עבודה זרה באבן מסמא, ולר׳ עקיבא מטמיא באבן מסמא. ופירוש אבז מסמאלו). כגוז אבז שומה על מושב, ועל האבן עבודה זרה. וניטלה עבודה זרה על נושב, דכי, ב זרה, וניטלה עבודה ז וניטלה האבן, ובא אדם ויי על אותו המושב. והאי הוא דכתיב והיושב על הכלי אשר ישב עליו הזב. ותני עלה אפילו

ישב על עשהה מצעות זה על "שבער מדירה ותבירות כיות אפילו על גבי אבן מסמא. דאע"ג דהא בזב אמורה, נדה נמי, ומשכב נדה מטמא באבן מסמא. וקאמר רבה דקסבר רי עקיבא גבי זה אפילו על גבי אבן מסמא. דאע"ג דהא בזב אמורה, נדה נמי, ומשכב נדה מטמא באבן מסמא. דאע"ג דהא סבר רבה דאפילו רבנן מודו שהיא מטמאה במשא. ורי אלעזר סבר באבן מסמא כולי עלמא לא פליגי שאין עבודה זרה מטמא, ובמשא הוא דפליגי, רבנן סברי לא מטמאה במשא, ורי עקיבא סבר מטמאה במשא. והלכה כרבנן ואליבא דר׳ אלעזר. דראבה משני שנויי דחיקי. וטומאת עבודה זרה דרבנז היא. ולעניז הא דמסקינז ביז אליבא (דרבנז) דרבה ביז אליבא דרי אלעור, דו אבו, משני שניי זויקי. זטומאו עבודה זוה דובנן היא. ולענין זהו מטקינן בין אייבא (דובנן) דובה בין אליבא דרי אלעור, דלר״ע האיי (הא) דאיתקש עבודה זרה לשקץ, דכתיב שקץ תשקצנו משום משמשיה, קשיא למקצת תלמידים, כי מיכדי משמשי עבודה זרה אפילו אליבא דר: עקיבי כשקץ, היכי קא תאני לעניין בית עבודה זרה אבעי עציו (עפרון מטמאין כשרץ, ר' עקיבה אומר כנדה. ואהדרנן דהאי בית הוא גופיה ע"ז (דתנן) דהא תנן בתרה (בתריא) בהדיה שלשה בתים הן, בית שבנאו מתחילה לעבודה זרה הרי זה אסור. ואמרינן עלה אמר רב המשתחוה לבית אסרו.